

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/256/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317203810
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317203810.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobkyne: R. F., U.. XX.X.XXXX, R. T. X, E., zastúpenej: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, so sídlom Hlavná 31, Trnava proti žalovanému: D. V. E., E..A..O., B.: XX XXX XXX, E. E. D. XX, R., zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava O. Q. XXX,XX Y. E. D., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 29.11.2017, č.k. 12Csp/17/2017-61, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v časti výroku I. , ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 20.12.2016 do zaplatenia mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 20.4.2017 do zaplatenia.

Vo zvyšnej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyni sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 970,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 20.12.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok II.) a žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy štátu titulom súdneho poplatku vo výške 58 eur na účet prvoinštančného súdu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 39, § 53 ods. 1, 4, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 9 ods. 2 písm. c), f), g), j), k), o), p), t), v), w) a x), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zistil, že v úverovej zmluve uzavretej medzi stranami sporu absentujú zákonné náležitosti. Podľa záverov súdu prvej inštancie ak veriteľ v zmluve neuviedol aká je výška splátky istiny, úroku a servisného poplatku v eurách, ale len percentuálne, nie je to možné považovať za uvedenie podstatnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o stanovenie doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, uviedol, že v zmluve absentuje aj táto náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s uvedeným ustanovením. Ďalej vyvodil, že v predmetnej zmluve o úvere nie je uvedená výška hodnoty RPMN, keď je uvedená iba v predlačenej časti - údajoch o požadovanom revolvingovom úvere, pričom aj táto je určená nesprávne, nakoľko veriteľ do výpočtu

RPMN nezarátal poplatok za poskytnutie úveru vo výške 50 eur, čím znížil hodnotu RPMN z reálnej výšky 23,99% na 20,91%. Neuvedenie RPMN považoval zároveň za nekalú praktiku, pretože veriteľ neumožnil dlžníkovi ako spotrebiteľovi spoznať jeden z najdôležitejších údajov, z ktorého mu má byť zrejma výhodnosť úveru na trhu. Vyvodil, že absencia zákonných náležitostí zmluvy má za následok, že úver je bezúročný a bezpoplatkový. Vo vzťahu k Dohode o poskytovaní služieb konštatoval, že žalobkyňa sa na jej základe zaviazala zaplatiť odplatu vo forme pravidelných mesačných splátok vo výške 2,51% zo sumy schváleného úveru, pričom dospel k záveru, že uvedená odplata je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, preto uvedená dohoda je absolútne neplatná. Ustálil, že obohatenie žalovaného predstavuje rozdiel medzi peňažnou čiastkou reálne poskytnutou žalovaným, t.j. 1 450 eur a sumou, ktorú žalobkyňa zaplatila, t.j. 2 420,55 eur, teda sumu 970,55 eur ako získané bezdôvodné obohatenie žalovaného prijímaním mesačného plnenia bez právneho dôvodu a prijímaním plnenia z neplatného právneho úkonu. Žalobkyni priznal aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej istiny po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie v zmysle výzvy zo dňa 5.12.2016 od 20.12.2016 do zaplatenia. V súvislosti s námietkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný, vyslovil, že objektívna premlčacia doba je v danom prípade desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného považoval za úmyselné, keď žalovaný použil nekalú obchodnú praktiku a neumožnil prostredníctvom RPMN porovnať žalobkyni výhodnosť úveru na trhu. Pri určení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní dvoch rokov vychádzal z ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že rozhodujúcim je deň, keď sa oprávnený skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Vzhľadom na to, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až pri úhrade 12. splátky, t.j. od 1.12.2015, žaloba bola podaná dňa 9.3.2017, vyvodil, že bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, z toho dôvodu nemal námietku premlčania vznesenú žalovaným za dôvodnú. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O povinnosti zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 58 eur rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, nakoľko žalobkyňa bola od poplatku oslobodená a v spore úspešná.

3. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný dôvodiac spoločnou odvolacou námietkou, že rozsudok sa javí jednostranný a neobjektívny, nakoľko súd prvej inštancie sa nezaoberal žiadnym argumentom žalovaného, predovšetkým tým, ktorým poukazoval na rozsudok SD EÚ vo veci C-42/15, týkajúci sa výkladu smernice 2008/48/ES. Vo vzťahu k rozčleneniu splátky poukázal na to, že i keď znenie zákona o spotrebiteľských úveroch je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, nezabavuje to však súd povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Upozornil, že v prípade, ak sa členský štát v rámci vnútroštátnej úpravy implementácie odchyli od smernice, prichádza do úvahy nie priamy účinok smernice, ale nepriamy, ktorého podstata spočíva v tom, že súd členského štátu má povinnosť vykladať vnútroštátne právo v súlade so smernicou. S poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci D. (C-397/01 až C-403/01) uviedol, že výška, počet a termíny splatnosti splátok neznamena ich rozčlenenie na časť istinu, úrok a iné poplatky. Na základe uvedeného tvrdil, že súd prvej inštancie svojim rozhodnutím postupoval v rozpore s povinnosťou rešpektovať účinky úniijného práva a dospel k nesprávnemu výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Vo vzťahu k termínu konečnej splatnosti poukázal na to, že zmluvné dojednania sú súčasťou zmluvy a deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je podľa jeho názoru splnená požiadavka vyplývajúca z príslušného zákonného ustanovenia. Uviedol, že určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedená dvomi spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a na zmenu právnej úpravy v zákone o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorej sa v § 9 ods. 2 písm. d) vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Konštatoval, že absencia údajov o konečnej splatnosti nie je spôsobilá spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, lebo tento rozsah vyplýva z údajov o počte a výške splátok. Pokiaľ ide o RPMN podľa jeho názoru skutočnosť, že poskytnutie úveru bolo vykonané tak, že časť z úveru bola započítaná na sumu poplatku za poskytnutie úveru a zvyšná časť bola vyplatená žalobcovi, neznamena, že úver bol v sume 1 450 eur. Poukázal na to, že zákon ako sumu úveru vymedzuje súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. zákon nezakazuje formu poskytnutia úveru tak, že sa poskytuje v rámci kompenzácie pohľadávok. Ďalej poprel závery súd prvej inštancie o

úmyselne získanom bezdôvodnom obohatení, pričom v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval takýto úmysel. Zároveň napadol aj výrok o priznaní nároku na úrok z omeškania, nakoľko výzva, na ktorú poukázal súd prvej inštancie, neobsahuje žiadnu výzvu na vydanie žalovanej sumy. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila v podaní zo dňa 21.5.2018, v ktorom v súvislosti s rozdelením výšky splátky na istinu, úroky a poplatky poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 24Co/510/2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 10Co/265/2015 a uviedla, že členské štáty sa môžu za účelom dosiahnutia najlepšieho výsledku smernice odchýliť od jej znenia a zaviesť v súlade so všeobecnou zásadou úniijného práva prísnejšiu vnútroštátnu úpravu. Zároveň poukázala na to, že vnútroštátny súd je oprávnený odkloniť sa od eurokomformného výkladu, ak by jeho použitie bolo contra legem s vnútroštátnym právom a predstavovalo by zásah do právnej istoty. Ďalej namietala, že odkaz žalovaného na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 nekorešponduje s námietkou uplatnenou žalobkyňou v konaní pred súdom prvej inštancie, t.j. absencia doby trvania zmluvy a konečného termínu splatnosti úveru. Poukázala na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať v zmysle zákona písomnú formu v nadväznosti na tvrdenie žalovaného, že zákonná náležitosť zmluvy by mala byť splnená údajne tým, že sa nachádza v nepodpísaných zmluvných dojednaniach, prípadne by mala vyplývať zo žalobkyňou nepodpísaného oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V tejto súvislosti dala do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, na základe ktorého možno vyvodiť, že požiadavka zakotvená v slovenskej legislatíve na platnosť právneho úkonu vyžadujúca podpis zmluvnej strany na každej časti tvoriacej neoddeliteľnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere je legitímna. Zároveň upozornila, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi bolo žalobkyni zaslané až dodatočne po podpise samotnej zmluvy. Vo vzťahu k RPMN poukázala na to, že žalovaný v bode 5. zmluvy - údaje o požadovanom revolvingovom úvere uviedol hodnotu RPMN vo výške 20,91%, avšak následne v bode 6. zmluvy - údaje o schválenom revolvingovom úvere neuviedol výšku hodnoty RPMN a až následne v oznámení o schválení úveru uviedol hodnotu RPMN. Tvrdila, že žalovaný umelo znížil hodnotu RPMN z reálnej výšky 23,99% na 20,91% a s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 vyvodila, že pojem celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi (v jej prípade suma 1 450 eur) a tieto vylučujú sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, t.j. hodnota RPMN má byť vypočítaná v zmysle reálne poskytnutej výšky úveru, v opačnom prípade by došlo k podhodnoteniu RPMN. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Sžo/29/2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 10CoE/313/2010. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

7. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

8. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia 970,55 eur spolu s úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty poskytnutej na plnenie, t.j. od 20.12.2016 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia dôvodiac tým, že úver poskytnutý žalovaným a splácaný žalobkyňou je bezúročný a bezpoplatkový a dohoda o poskytnutí služby uzavretá spolu so zmluvou o úvere je absolútne neplatná.

9. Odvolací súd ako prvoradá konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní aj s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalovaného rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z. , viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

10. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

12. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

13. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

15. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

16. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

17. Podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

18. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak v danej veci vyvodil, že úver uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

19. V prejednávanej veci nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným má charakter spotrebiteľského vzťahu. Z ustáleného skutkového stavu okresným súdom vyplýva, že strany uzavreli dňa 27.6.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 1 500 eur, na ktoré sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa upravené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľský úver sa zákonom č. 129/2010 Z.z. z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a predpísané obsahové náležitosti (§ 9 ods.1,2). V ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona sú vymedzené prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (o.i. aj v prípade, ak zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov). Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľskej zmluve údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru absentuje a táto neobsahuje náležitosti predpísané v ust. § 9 ods.2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z.. V danom prípade nebol v zmluve termín konečnej splatnosti úveru určený takým spôsobom, aby spotrebiteľ mal možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je

termínom konečnej splatnosti úveru, ktorý musí byť určený konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Pokiaľ sa žalovaný v podanom odvolaní odvoláva na „spôsob vyplývajúci z čl.4 ods.4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti „je treba uviesť, že medzi stranami uzavretá spotrebiteľská zmluva takéto ustanovenie neobsahuje a ani neodkazuje na žalobkyňou nepodpísané zmluvné dojednania. Odvolací súd zdôrazňuje, že akékoľvek normy spotrebiteľského práva je potrebné vykladať vždy v prospech spotrebiteľa, a práve vo vzťahu k dodávateľovi a jeho povinnostiam je potrebné dbať na ich dôsledné plnenie. K námietke odvolateľa o tom, že povinnosť uviesť termín konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom prípade splnená určením podľa dátumu splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, takáto dedukcia termínu konečnej splatnosti nepostačuje pre naplnenie ust. § 9 ods.1 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z., keďže termín konečnej splatnosti úveru predstavuje presné časové vymedzenie a nie je ho možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok a ich počtu. Spotrebiteľ musí totiž pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad a bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Odvolací súd podotýka, že ak by bol termín určenia konečnej splatnosti úveru súčasťou oznámenia veriteľa o schválení úveru, jedná sa iba o jednostranný právny úkon veriteľa, ktorý navyše bol zaslaný žalobkyňi až po uzavretí zmluvy.

20. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu záveru súdu prvej inštancie ohľadom RPMN, odvolací súd konštatuje, že zásadným dôvodom pre záver prvoinštančného súdu o nedostatku tejto náležitosti spotrebiteľskej zmluvy (a v jej dôsledku vyvodenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) bola skutočnosť, že v zmluve o úvere úplne absentoval údaj o RPMN, keď tento sa nachádzal iba v časti údajov o požadovanom úvere, nie však už v časti údajov o schválenom úvere. Z uvedeného dôvodu potom možno vyvodiť, že v dôsledku úplnej absencie tohto údajov požadovaného podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy je predmetný úver bezpoplatkový a bezúročný. Až následne sa súd prvej inštancie zaoberal výškou RPMN uvedenou v časti zmluvy, týkajúcej sa údajov o požadovanom úvere a vyhodnotil ju ako nesprávne určenú. V tomto smere sa odvolací súd rovnako stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ako aj s argumentáciou žalobkyne, že žalovaný umelo znížil hodnotu RPMN z reálnej výšky 23,99% na 20,91%, pričom pojem celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi (v danom prípade suma 1 450 eur) a táto vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, v opačnom prípade by došlo k podhodnoteniu RPMN. S poukazom na uvedené odvolací súd považuje za vecne a právne správny záver súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľskej zmluve chýba ďalšie obligatórna náležitosť požadovaná zákonom a túto treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

21. V súvislosti s určením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého ak veriteľ v zmluve neuviedol aká je výška splátky istiny, úroku a servisného poplatku v eurách, ale len percentuálne, nie je to možné považovať za uvedenie podstatnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Vo vzťahu k deklarovanej absencii údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, odvolací súd odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá riešila otázku výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (uznesenie zo dňa 30.1.2019, sp.zn. 7Cdo/98/2018, zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3Cdo/146/2017, zo dňa 17.4.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018, zo dňa 23.4.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017). Najvyšší súd SR skonštatoval, že vychádzajúc z účelu Smernice 2008/48/ES, právnych záverov vyjadrených v rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti L. R. a účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel odvolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možno dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby

zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Na základe uvedeného možno konštatovať, že predmetná úverová zmluva obsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

22. Uvedený odlišný názor však nič nemení na závere, že predmetný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v dôsledku absencie vyššie uvedených náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch..

23. Vo vzťahu k námietke odvolateľa o nesprávnom závere súdu prvej inštancie, že ide o úmyselne získané bezdôvodné obohatenie, odvolací súd konštatuje, že sa nestotožňuje s uvedeným záverom, k vyvodu ktorého je potrebné, tak ako to správne namietal žalovaný, preukázanie úmyslu žalovaného a v tomto smere vykonanie dokazovania. Zároveň však treba poukázať na odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu, ktorý vyhodnotil plynutie subjektívnej premlčacej doby a na základe uvedeného konštatoval, že k premlčaniu nároku žalobkyne nedošlo. Uvedené závery súdu prvej inštancie však žalovaný žiadnym spôsobom v podanom odvolaní nenamietal, preto odvolací súd vyhodnotenie premlčania nároku žalobkyne nepreskúmal.

24. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 970,55 eur podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

25. Odvolací súd vyhodnotil námietku žalovaného, týkajúcu sa úrokov z omeškania ako dôvodnú. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobkyňou predložená predsporová výzva neobsahuje výzvu na zaplatenie žalovanej sumy, preto sa žalovaný dňom 20.12.2016 nemohol dostať do omeškania. Nepriaznivým právnym dôsledkom porušenia povinností zaplatiť peňažný dlh podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka je vznik omeškania spojený s nárokom veriteľa na úrok z omeškania. Rozhodujúce je teda, kedy nastala splatnosť dlhu. Osoba zodpovedná zo zodpovednostného záväzkovo právneho vzťahu sa dostáva do omeškania zásadne vtedy, ak dlh nesplní v deň nasledujúci po dni kedy bola veriteľom o plnenie požiadaná a od toho dňa môže požadovať úroky z omeškania. Pokiaľ nebol dlžník vyzvaný k splneniu už skôr, za kvalifikovanú výzvu k plneniu sa považuje žaloba. Omeškanie začína prvý deň potom, čo bola žaloba žalovanému doručená. Z uvedeného je zrejmé, že posúdenie otázky okamihu splatnosti pohľadávky žalobcu podľa prvoinštančného súdu nie je správne. Doručenie kvalifikovanej výzvy na úhradu pohľadávky žalobkyňa nepreukázala, preto za kvalifikovanú výzvu k plneniu v prejednáwanej veci je potrebné považovať deň doručenia žaloby žalovanému, v danom prípade spolu s platobným rozkazom. Vzhľadom k uvedenému sa žalovaný dostal do omeškania až prvým dňom po tom, čo mu bola žaloba doručená. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba bola žalovanému doručená dňa 19.4.2017, preto prvým dňom omeškania je deň 20.4.2017. Ku dňu 20.4.2017 bola výška úrokov z omeškania 5 % p.a. podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).